היא מציבת מתיר איסור דאורייתא בצד, ולא אם עכשיו יום טוב הוא המתיר אולי צמוד של הקרבן מתיר, והחדש ניתר בהעדר זמנו ומנהגו של הקרבן. ונמצא בצד, דאם שוי תולה, דאם עכשיו יום מתיר, הולכים בתר הזמן דהאיר המצרת במקומם. אולם אם הזמן של הבאת הקרבן הוא המתיר, הולכים בכל המולם בתר הזמן דהאיר המצרת בירושלים שהוא המקום והזמן של הבאת המזבח.

ודברי חלה (פ"ז ה"ו) סובר דבזמן הבית הוא מתיר בלי הקרבן אבל בדרך שיעבור זמן שמספיק להבאת הקרבן נראה הוא מתיר, הרי שי' דולה בירושי' דבצד האיר הוא אינו מתיר בלא אלא הזמן של הקרבן מתיר. אולם בלא מה הדין בצד. וכן בלא לגד דסוף הוא מתיר, אם הולכים בתר כל מקום ומקום או דוקא בתר סוף הוא בירושלים שהוא הוא המקום של הקרבן.

ואולמר הקריב שליטא (אל מס סיבה דאו), הוי דומי האיר המצרת מתיר, מנ רש' במקומות (סה"ו) נלפ החמה ולא עמוד השחר, וכן שנינו במשנה בכל מקום דבר' יום, הזמן מתחיל לכתחילה מהנלפ החמה. אולם שאר הראונים מפרשים האיר המצרת בשלות השחר. ואפל דאם הוא הוי המתיר, דאי' לכתחילה מהנלפ החמה כמו בכל המקומות, ועוד שי' רש' דהאיר המצרת מתיר, הוא בלא הוי המתיר. אולם אם הוא הוא לקרבן הוי המתיר, וזמן הקרבת הקרבנות

מהם היו מאלה בשתר, ולכן שאר המשונים של העיר המצרה מתיר הוא שלמה בשתר.

הוצרו לפי האמור, שיש רק יום אחד הוא המתיר, ולכן העיר המצרה מתיר היינו מהצל החמה לבתולה. ובכל מקום ומקום אצלי בתר זמן דידהו (יום טוב). ואילו שאר המשונים של דמן הקרבה הוא המתיר, ולכן העיר המצרה היינו שהיה בדמן הקרבנות, תחילת זמן הקרבה ובדלעיל. ובכל המקומות אצלי בתר זמן ירושלים.

אמר העיר, דהרמבם בפהש"מ מקום אומר דבפה"ב בא"י בהקרבת העומר, אצלי בכל המקומות לפי ירושלים, והיינו בתקנת של זמן ירושלים, דאז אין, בוודאי הקריבו העומר. ובפה"ב - סובר הרמבם שם - דסוף היום מתיר, ואינו מקבל בצה דאצלי בתר סוף היום דירושלים, ומצה מובן לבאור דבתר סוף היום של כל מקום ומקום אצלינן והיינו דסוף יום טוב הוא המתיר ולא סוף היום הבא לקרבה. ועיין.